

מִלֵּוֹת יְהוָה וְעַתָּה לֵוִי וְעַתָּה

עַתָּה וְלִמְעַל דָּרֵךְ שֶׁל הַסִּבְתָּה אִי-
 מִטְרָה בֵּין הַפּוֹלְטִים וּבֵין הַיְהוּדִים
 הַיּוֹשְׁבֵי אֶרֶץ פּוֹלִין. אַחֲרֵי אִסְרָה זוֹ,
 הַרְאֵנוּ, הִיוּ עוֹד אֲסוּרֵי אֲחֵרוֹת
 וְנִשְׁמַע מִסְבִּיבֵי קִיץ גְּדוֹל וְלֵאִיֶּסֶף: מִלְחָמָה
 בַּיְהוּדִים, הֵלֶךְ גְּדוֹל מִן הַעֲתוּנִים
 הַפּוֹלְטִים, אֵלֶּה הַנּוֹהִים אַחֲרֵי
 הַמִּלְחָמָה הַלְּאִמִּית־הַעֲמִיתִי וְהַנּוֹסִים
 אֵלֶיךָ, כִּאלֹו הַנְרִיזוּ עִתָּה מִלְחַמְתִּי
 מִצוּרֵי בַיְהוּדִים. מִמֶּר סוֹחֶף שֶׁל
 עֲלִיזוֹת נֶחֶךְ עֲלִינוּ בְּכֹל יוֹם וְאִיךָ
 קֵץ לַעֲקִיצוֹת וְלַנְּיֻשׁוֹת. קֵם אַתָּה
 בְּנֶקֶר וּמְקַבֵּל אֶת הַנְטָה הַיּוֹפֵה שֶׁל
 אִדָּם בְּרַמּוֹת עֲתוֹן וְהוּא נֹסֵךְ עֲלֶיךָ
 בַּל הַיּוֹם רוֹהֵט־שֶׁרָוֶן וּמְכַה אֹתְךָ
 בַּתְּמָהוֹן. תִּמָּה אַתָּה עַל רוּחַ הַסֶּקֶר
 הַגְּדוֹל, שֶׁהִיָּה בְּפִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
 לַחֲוֹן וְלִשְׂאֵת־נִפְסֵי. הֵם כִּאלֹו נִשְׂאִים
 אֶת נַפְשָׁם לְרֵיבּוֹת וְלִמְדֵיִם בֵּין
 אֲהֵם קְרוֹבִים אִו רְחוּקִים. דוֹמָה,
 בֵּי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, הַתּוֹחֲדִים כֹּל
 הַיּוֹם תְּחִינּוֹת מִתְחַת לְבִטֵּן הַמִּלְחָמָה
 הַפּוֹלְטִית, יִרְאִים אֶת הַטְּלוֹם בְּמִדְיָה,
 יִרְאִים אֶת הַמַּצֵּב שֶׁל שִׁלּוֹה וְאֶת
 הַדְרִישׁוֹת שִׁדְרוּשׁ מִהֵם הָעַם בְּמַצֵּב
 שֶׁל שִׁלּוֹה - וְהֵם בָּאִים לְסַבֵּךְ
 אִישׁ בְּאִישׁ, לֹאֵם כִּלְאֵם. הַנְהָ הוֹמְנוּ
 בְּאִיֶּכֶת הַמִּלְחָמָה הַלְּאִי־הַיְהוּדִית
 בַּיְהוּדִית שֶׁבָּסִים לְאִסְרָה שֶׁהִיָּתָה
 בְּיוֹם מִיָּו לַחֲדָשׁ יוֹלֵז - אִסְרָה שֶׁנִּקְרָאָה
 עַל־יְדֵי הַמִּסְעָלָה - וְהִיא אֲחֵרָה לְמַסֵּם

בְּחֹךְ לֹא תִשְׁנֶה עוֹד תִּדְבֹ -
 זְמַתְרִים אִימְרָה. קוֹלוֹת הַמִּלְחָמָה
 מִחֹךְ שִׁבְנוּ מִעַם, אַחֲרֵי אִסְרָה הָאִוִּיב
 הַבְּהוֹן אֵלֶם קוֹל־מִלְחָמָה אַחֵר
 נִשְׁמַע מִסְבִּיבֵי קִיץ גְּדוֹל וְלֵאִיֶּסֶף: מִלְחָמָה
 בַּיְהוּדִים, הֵלֶךְ גְּדוֹל מִן הַעֲתוּנִים
 הַפּוֹלְטִים, אֵלֶּה הַנּוֹהִים אַחֲרֵי
 הַמִּלְחָמָה הַלְּאִמִּית־הַעֲמִיתִי וְהַנּוֹסִים
 אֵלֶיךָ, כִּאלֹו הַנְרִיזוּ עִתָּה מִלְחַמְתִּי
 מִצוּרֵי בַיְהוּדִים. מִמֶּר סוֹחֶף שֶׁל
 עֲלִיזוֹת נֶחֶךְ עֲלִינוּ בְּכֹל יוֹם וְאִיךָ
 קֵץ לַעֲקִיצוֹת וְלַנְּיֻשׁוֹת. קֵם אַתָּה
 בְּנֶקֶר וּמְקַבֵּל אֶת הַנְטָה הַיּוֹפֵה שֶׁל
 אִדָּם בְּרַמּוֹת עֲתוֹן וְהוּא נֹסֵךְ עֲלֶיךָ
 בַּל הַיּוֹם רוֹהֵט־שֶׁרָוֶן וּמְכַה אֹתְךָ
 בַּתְּמָהוֹן. תִּמָּה אַתָּה עַל רוּחַ הַסֶּקֶר
 הַגְּדוֹל, שֶׁהִיָּה בְּפִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
 לַחֲוֹן וְלִשְׂאֵת־נִפְסֵי. הֵם כִּאלֹו נִשְׂאִים
 אֶת נַפְשָׁם לְרֵיבּוֹת וְלִמְדֵיִם בֵּין
 אֲהֵם קְרוֹבִים אִו רְחוּקִים. דוֹמָה,
 בֵּי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, הַתּוֹחֲדִים כֹּל
 הַיּוֹם תְּחִינּוֹת מִתְחַת לְבִטֵּן הַמִּלְחָמָה
 הַפּוֹלְטִית, יִרְאִים אֶת הַטְּלוֹם בְּמִדְיָה,
 יִרְאִים אֶת הַמַּצֵּב שֶׁל שִׁלּוֹה וְאֶת
 הַדְרִישׁוֹת שִׁדְרוּשׁ מִהֵם הָעַם בְּמַצֵּב
 שֶׁל שִׁלּוֹה - וְהֵם בָּאִים לְסַבֵּךְ
 אִישׁ בְּאִישׁ, לֹאֵם כִּלְאֵם. הַנְהָ הוֹמְנוּ
 בְּאִיֶּכֶת הַמִּלְחָמָה הַלְּאִי־הַיְהוּדִית
 בַּיְהוּדִית שֶׁבָּסִים לְאִסְרָה שֶׁהִיָּתָה
 בְּיוֹם מִיָּו לַחֲדָשׁ יוֹלֵז - אִסְרָה שֶׁנִּקְרָאָה
 עַל־יְדֵי הַמִּסְעָלָה - וְהִיא אֲחֵרָה לְמַסֵּם

* * *

בְּשַׁעַר זֶה בְּשַׁעַר שֶׁהִנְנוּ בְּרַעֲהָ
 גְדוֹלָה וְעוֹד יוֹתֵר מִזֶּה - בְּתַרְמָה,
 לְבָנו עַךְ לְכֹל כְּבוֹד שֶׁהִנְנוּ זֹכִים
 לוֹ בְּאֶרֶץ אַחֲרָה. וּבְאֶרֶץ אַחֲרָה,
 בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הַנִּמְצָאת בְּגִבּוֹלוֹתֶיךָ

דבר נחמו, נחמו עמי יוצא מפי הגבר הקם על - והתנחמו. הן אין לך עם, שידע לחיות חיים על-פי הקש וגורד-שוה בלבה ועל-פי פלפול וסברה; יושב כאן ורואה תלומות כאסמיה ונדמה לו בדמיונו, שהתלומות מצאו להם את המחרון כאן. לו די רק רמו של חיים, ואת השאר הוא יודע למלא בעצמו כיד דמיונו המובה עליו. הלא ידע העם הזה לבנות לו ימים רבים בנין של מעלה, שהיה רק סבון אל בנין של מטה; הוא ישב במקום שישב וראה בנים ובני בנים, שלשים וגם רבעים, ובארץ שם נוצרים או ישמעאלים, ביצנים או מורקים חונים, והארץ היא בכל-זאת שלו - ארץ-ישראל. לעם כזה השם נציב כשהוא לעצמו כבר אומר הרבה ומדבר אל לבו הרבה, והוא יודע לדרש את השמות ולמצא בהם הרבה יותר ממה שיש בהם. על-פי הדרש שלו אפשר גם למדינה, למדינת היהודים, בלי עם ולכתר בלי יסוד.

ויסוד אין, העם אינו עולה אל ארץ אבותיו, אינו עולה למרות כל הצרות, הדיחות והעניינים, לא ברבנותו ואפילו לא באלפיו. עולים לעת-עתה רק צעירים בני גיל ידוע, ויתר העם עוד מתכה לנסים ולנפלאות או לסתם ישועות ונחמות, המנחמות באמת את לבו והוא נהנה מהן הנאה מרבה. לירי מעשה איננו בא, הוא איננו בא לירי מעשה עתה, כשרגל אנגליה מתנוסס על בניני הארץ ונציב יהודי נצב שם, יותר הרבה מאשר בימי ממשלת המורקים, או אמרו: אין במתן-הרכוש - באלו עם הבא לרשת

השלטון של בריטניה הגדולה, זכינו עתה לכבוד, שכמורו לא ידענו דורות רבים. הקם נציב ביהודה, והנציב הוא מנוע היהודים, והוא הקם מסעם המלכות כמפקד לכחות אשר בארץ וכרב שליט כבוד-פלנים נתן לו מסעם הממשלה המרכזית ומסעם העם בבואו אל הארץ, והכבוד הוא כבוד היהודים שבארץ ומחוצה לה. דבר בואו אל חוף יפו, נסיעתו בארץ וקבלת פניו בכל מקום ופרכת גדלתו בהתודעו אל אחיו בשכונתם היהודית בבואו להתפלל אהם בתרבה - כל אלה הם דברים שלא ישכחו, כנראה, מיד ולא ינשחו, כנראה, מהר מלכות בני הארץ, ועוד יותר - מלכות בני הגולה. רגש הוא באדם וחפץ לשוב לימי הילדות הרחוקים ואל תלומות הילדות, ואל-נא נבוש ברגש זה מפני המלעיגים, כי רגש-אמת הוא. לא מעט דמעות של שמחה נשפכו בודאי מעיני היהודים בימים האלה ביתר עם דמעות של צער ועלבון איך-קץ - יהיו היהודים. מאיזו כת שתהיה ויהיו נשבעים לאיזה דגל שיהיה, בודאי לא דעת כל היהודים לכל פלגותיהם ומפלגותיהם שזה על-דבר השלטון, אפן השלטון ומדת השלטון בארץ; אולם, כידוע, אין הרגש שואל תמיד את הדעת ואינו תלוי רק בדעת בלבד, ישראל קדושים הם; יש לזעג בפרהסיה ובוכה בצנעה, ויש שופך דמעות בתנים לעיני-כל ולזעג באין-רואה. הדבר הזה עשה רשם ודאי בלב חלק גדול מן היהודים, ובמדה ידועה יש אפילו לחשש לאותו הרשם, הינו, כי היהודים שמעו

לפני הועדה הבאה. הינו, כמלים
 אחרות ושמות: האספה התלימה
 לקרא לאספת אחרת. ועל האספה
 הזאת. אומרים שהצליחה.
 ואולי הצליחה באמת—לגלות את
 התירו ובהו שבמותות רבים מצעירי
 ישראל. צעירי ציון" שבפולין, למשל,
 באו ודברו בשם ה"המונים", הינו,
 בשם המון צעירים בני, בעל-ריתים,
 ההולכים— בעונותינו הרבים— לרב
 במל וממלאים את חלל הבמלה
 כמה שממלאים, והם המדברים
 כל היום על-דבר עבודה ותנועת
 העובדים— ותנועת העובדים הבין-
 לאמית דוקא— ולהם, השם סוציא-
 ליסמוס הכרחי הוא (דברו אחד
 החברים בועדה על-פי הדין וחשבון
 סדרם ב"הפועל הצעיר" שנה זו,
 גליון 28), כמו שהכרזת היא
 "השיבות לתנועה הסוציאליסטית
 הבין-לאמית" (שם). כנראה, חושבים
 הבחורים הנאים הללו, כי השם
 סוציאליסמוס יש בו משום קשום
 מחד, משום תעודה של השכלה
 ובגרות לאדם צעיר, שאינו הולך
 חסיוסלים השכים, אלא יודע מה
 שנעשה בעולם ולאן פני העולם
 מועדות.

אלה השם סוציאליסמוס הכרחי
 הוא, כנראה, גם לאנשים כמרטין
 בקר וחבריו או תלמידיו שבמערב,
 שהשתתפו גם הם באספת פראג.
 גם אדם כבפר, שדבר גם באספת
 פראג עצמה על-דבר הצדק הפנימי
 הבא מן הלב וראה אותו כנגוד
 אל הצדק החקי, גם הוא נותן
 על-פני דבריו מסרה של סוציאליסמוס.
 אמנם הסוציאליסמוס שלו אינו הסר
 ציאליסמוס של צעירי ציון בפולין

את ארצו מבקש לו רק את-במחון
 רכשו. עתה הם מבקשים להם
 במחון אחר או סתם תרוץ אחר.

* *

ולעית-עתה יהודים מתאספים
 לאספות. אין לך יום, שאין בו
 אספה קטנה, ואין יום, שאין בו
 אספה גדולה. האספות הגדולות
 הן, כמובן, באחת מהערים הגדולות
 שבחוף-לארץ, ויהודים מסתכנים
 במשם סכנת דרכים בימינו אלה
 ונוסעים חבורות חבורות, הצעירים
 כצעירתם והזקנים כזקנתם, ומתובחים
 ומתפללים ומתננחים, ומנצחים זה
 את זה בדברי הלכה ושלם בדברי
 הלכה— וסכים לרב כלעמם שבאו.
 עונת האספות של הקיץ פתחו
 הפעם, הפועל הצעיר, וצעירי
 ציון. ביום ביה לחדש מרץ נפתחה
 הועדה העולמית של הפועל
 הצעיר, וצעירי ציון בפראג, שארכה
 עד יום ששי באפריל. כל הימים
 שבינתיים בקשו האספים, שהיו
 ביניהם אחרים מראשי העובדים
 עבודת הישוב הקשה בארץ ואהדים
 מראשי המדברים על-דבר עבודה
 הזאת מתוך לארץ, סופרים חשובים
 ועסקנים ידועים, בקשו שבוע
 ימים את החבור בין אלה מן
 הצעירים הנשבעים על דגל צעירי
 ציון ובין אלה הנושאים על
 שפתיהם סם, הפועל הצעיר—
 בקשו ולא מצאו. הועדה התלימה
 בסוף, לנסד התאחדות עולמית
 של הפועל הצעיר, וצעירי ציון—
 והיא מסרה לעדה מיוחדת לעבר
 ולהבין הצעה של פרוגרמה כללית
 של התאחדות, שיציע אותה

שלו - רעיון זה בודאי שאינו מספיק. הוא אינו מספיק לאדם בררדעת, שזה דרכו לבקש את הדעת, לבקש אותה תמיד ולדרוף אחריה. אולם יש מפרשים: תחית ישראל - זאת אופרת תחית האדם מישראל. הן לא חדלנו עוד מהיות עם - גם אלה מאתנו שאינם מודים ביהדותם, יהודים הם; הם יהודים עליכרחם, שלא מדעתם, - אלא מה חדלנו? חדלנו מהיות עם בריא, עם נורמלי, עם סבעי. זאת אומרת: הבריאות שלנו לקויה, המבעיות שלנו לקויה - האדם שבנו לקוי. הוא לקוי בכל, גם במובן הפסוט - הגופני - גם במובן העליון - במובן המוסרי והאסתטי. יש שאנו גם עליון על כל העמים - נעלים עליהם ומקדימים אותם בכמה דברים, - אולם כיון שעליון זה אין עמו תחתון, אין עמו דעת ורגש והשגה שלמה במה שנמצא מתחת, עליוני הארץ מתחת, גם הוא סופו שאינו מביא לידי עליה, אלא לידי ירידה. משיחים רבים כבר קמו להם לישראל, משיחים שאמרו להביא גאולה לעולם כלה, ואפילו לגאל את כביכול, את השכינה בכבודה ובעצמה - הקצפה היותר גדולה כלפי שמים מיום היות אדם עלי אדמות, - וככל-אלה לא קרבו אותנו למלכות האורה, אלא הושיבונו בחשך, במחשכים, יש גם לאמר, שתלשתנו זו של גבורה, שגעון זה של גדלות, היא תלשתנו היותר גדולה. הגנו עד היום הזה עם מלמד בנסים: תופס את המרצה, מפליג מגום - אותיות מורחות באויר. דומה לפעמים שיש לנו רצון, אולם

גם לא של יתר הצעירים שבפולין ושבמדינות אחרות. הסוציאליסמוס שלו אינו הסוציאליסמוס הרגיל, הרמוני, המהלך עתה בשוק, לו סוציאליסמוס אחר, מודרני יותר ומתאים יותר לדעותיו ולמהלך השקפותיו של האדם המודרני על העולם והחיים. הן אדם כבצר יודע, כי שמשו של פרקס, שקרני אורה הגיעו עתה לכל העמקים והאנשים, דעכה-כבתה זה-הכבר שם במרוטים, במרוטי הקולטורה הגבוהה, והוא חפץ בסוציאליסמוס שיכול לדור בכפיפה אחת עם קולטורה גבוהה. קרוב אל לבו הסוציאליסמוס של חברו לגדויר, זה המתנגד למדיניות וכודה בחברות ובאגדות - אלה שאין בהן מן המכניות המכונניות, כידוע, הפצים בעלי תורה זו, שלגדויר היה אחר מנושאי-כליה בארץ אשכנז, להגיע בדרך פלפול וסברה אל חפש היחיד, ואפילו אל התפתחות היחידות. אולם לעת-עתה הם בונים את בנינם על הקבוצים, על האגדות של חיים משתפים - במקום שבני-אדם עומדים, ביחסים בלתי-אמצעיים זה לזה, מוסיף בבר-על, תאמי החברה הבריאיים, אלה שבעונותינו הרבים הם קרועים אצלנו לבלי-מרפא, עוד יותר מאשר אצל עמים אחרים... יש בזה דבר הראוי לעמוד עליו, שציונים רבים כאלו ידאים את ציונותם כשהיא לעצמה ומבקשים לה סמוכים, ממקום אחר, הרעיון הלאומי - רעיון שיש בו גם משום פיוץ וצמצום, משום דבר המניח את דעתו של האדם ונותן את לבו להתנאות ולהתנאות ברעת

כפיו של גֵּבֶר. הוא יִבְרָא כאשר
 נברא כל מתוס - בשעת התנגשותו
 של האדם עם הבריאה,
 כשהוא נפגש עם המבע פנים אל-
 פנים, ויאבק איש עמו - עד עלות לו
 השחר... רק אז יהיו בני-אדם עומדים
 ,ביחסים בלתי-אמצעיים זה לזה,
 כשהיחס שלהם בכלל אל העולם יהיה
 שוב יחס ישר ופשוט ובלתי-אמצעי.
 דומה שציוניות זו מבינים קצת
 בארץ-ישראל. בעקר אחרים מבני
 ארץ-ישראל, כמו א. ד. גרדון וחבריו,
 והם שהביעו אותה קצת גם בפני
 העיריה, שנתועדה בפראג, כמדמני,
 שאם יש ערך לועידה זו, הנה זהו
 הערך, שנשמעו בה דברים כדברי
 א. ד. גרדון בנאם-הפתחה שלו.
 יש בנו כל מיני מפלגות וכתות,
 הבאות להביא גאלה לאנושיות,
 אבל את העקר, את עצמנו, את
 העבודה, שעלינו לעבוד בעצם
 עצמותנו, את העבודה של מהפכה
 בנפש כל אחד מאתנו ובנפש העם
 ובחיי העם אנחנו שוכחים או איננו
 רואים, אין רואים, כי תשובתנו
 לתחיה היא יצירה חדשה, יצירה
 שלא היתה עוד לעולמים, יצירת
 אדם חדש על-ידי יצירת חיים
 חדשים, יצירת עם חדש. עם-אדם
 אנחנו באים, לברא. זה רק
 מעט מהרבה דברים עקריים וחשובים,
 שדבר הפועל הזקן מארץ-ישראל,
 מוכן, שלא מצא לו הרבה אונים
 קשובות, כי צעירי הגולה הוסיפו
 אחרי-כך לדבר שם כל הימים על כל מיני
 עבודות ומהפכות וגאלות, רק לא על
 גאלת עצמם ומהפכת עצמם ועבודת עצמם.

* * *

כשלישה ירחים אחרי שנסגרה

רצון זה אין עמו ילדת; וכל רצון
 שאין עמו ילדת - סופו מוכיח על
 תחלתו, שגם הרצון אינו רצון.
 דומים אנו תמיד לאילן שענפיו
 מרצים ושרשיו פועמים, וכל רוח
 הבאה ומנשכת בו עוקרת אותו
 מסתיקתו ומגדולו - וקולו הולך
 למרחוק; אילן כזה אינו נושא פרות
 רבים, ולכן ממרתנו העקרית -
 שאיפתנו הנעלה וחובתנו לגבי
 עצמנו ולגבי העולם כלו - להכות
 שרש, לשלוח שרשים רבים למרחוק
 עמק עמק באדמה - בזה תחיתנו -
 תחית האדם שבנו, משמני-ארץ
 במקום מל-שמים, הנה מהפכה
 שלמה ברוח ישראל סבא, מהפכה
 זו אי-אפשר שתבוא בשאון האגדות
 וברעש החברות, כי לא ברעש
 היא, כאשר יגדלו הפרחים בשדה,
 כן תגדל היא בלככות, תגדל ככל
 יצירת-אמת בצנעה, בסתר, עוד יהודי
 אחד יפנה ערף אל העבר הגדול הרוחני
 שלנו ויבוא להדבק, להדבק באמת,
 באדמה, אסי-כל-חי וכל יצירה של חיים,
 הנה עוד יהודי אחד נגאל מקללות
 הדורות וכפר על חטאת הבטלה הגדולה -
 בטלה שמביאה לידי שעמום ולידי
 צבא חלומות וחזיונות והזיה אין-קץ.
 גאלה כזאת היא גאלה אנושית.
 לה אין השם סוציאליסמוס הכרחי,
 כדי לעשות אותה אנושית,
 מוסרית, היא בעצמה המוסר, הצדק,
 והיא שתניח את היסוד לחברה
 בריאה הקרובה אל המוסר והצדק,
 את המהות העממי החדש לא
 יבראו בשריהם בחולינו הריקים,
 הגבוכים - הריקים ונבוכים מכל
 רעיון מתי; הוא לא יברא גם בפה
 מסלל יפות ונשגבות על-אודותיו

תפנה - קורא אני וקורא את הדין
 והחשבון של האספה, קורא אני
 אותו מהחל ועד כלה ומקשיב אל
 כל ניב והגה, והגה אני שומע רק
 קול אחד, קול גדול: ויתלונני,
 תלונות אין-קץ והאשמות אין-קץ.
 תלונות שמתלוננים איש על רעהו על
 אשר לא עשו אחרים מה שצריך
 לעשות והאשמות סתם. יהודים
 באים במענות, זורקים מלים באויר,
 התנגדות לשם התנגדות, כלי-אחד
 מדבר, לשיטתו ולשימת מפלגתו,
 מדבר דברים בעלמא, שהם או
 מיתרים לגמרי או אי-אפשריים
 לגמרי. אתם אומרים להכניס אל
 ארץ-ישראל שלשים אלף יהודים
 לשנה - מדוע לא מאת אלף ומדוע
 לא מיליון ומדוע לא את כל ישראל!
 פתחו את שערי הארץ לרבותה,
 נשמעו שם קולות - כאלו, ראשית,
 דבר זה תלוי רק ברצון טוב של
 המנהיגים שלנו לפתוח וכאלו,
 שנית, נרחקים באמת כלי-כך אנשים
 בעד הפתחים הפתוחים כבר מעט
 או הרבה, עד שצר להם המקום.
 פלפולים לשם, יגידו תורה ויאדירי.
 הדרשן דורש. בלי כל אימתא
 דצבורא ובלי כל אימת השעה,
 שאנו חיים בה, די להזכיר, כי
 אחרי אחד הגאמים של ויצמן
 נרשמו לנבחרים ארבעים וששה
 איש, הינו, כחלק החמישי בכל
 הצירים הגאספים. בעקר מדברים על
 מעשים שלא היו, ולרוב גם על אלה
 שלא יהיו, ויש דוקא הרבה הנוהים
 אחרי מעשים שלא היו. הן למעשים כאלה
 אין-יכול ויש מקום לדין להתנגד בו.
 היש עוד לשלל לתוצאות של
 אספה פזאת? הרצאות הן לעת-עתה;

הועידה העולמית של הציונים
 הצעירים בפראג נפתחה. הועידה
 הציונית העולמית בלונדון - בין
 קונגרס קטן, שאילו באו יהודים
 מכל קצוי ארץ: מאוקרינה הפכה
 והשודרה, מפולין העלובה, מליטא
 העניה, מטונים, מזלנדיה החדשה,
 מארץ-ישראל, מאמריקה, מסיביריה,
 מטצרים, מנגב אמריקה ומכל המקומות
 הקרובים והרחוקים שיהודים נפוצים
 שם לרבבותיהם או לאליהם,
 כלם שלחו את שליחיהם לקבוץ
 גליות, שלחו אותם ללב אחרי ימי
 נדודים ואפל אין-קץ, ויש שהשליחים
 האלה נשאו ימים רבים עליפני
 גלי דם ודמעות וראו את כל
 המראות שרואים כיום בתפוצות
 ישראל, נחזור-נא במחשבתנו לאחור
 בערך מאתיים ושבעים שנה - לימי
 המוראים הגדולים שלפנינו בימי
 תיח ותיש - ונציר-נא לעצמנו אספה
 יהודית גדולה, אספה של כלל
 ישראל בימים ההם, באו שליחים,
 שרידים פלמים מקיק נמירוב ומקיק
 טולטשין, מקיק פולנאה, אוסטרא,
 זולאב, באר וכו' ועמהם יתר שליחי
 ישראל, שליחי יתר הקהלות שנצלו
 מאש ההפכה, ברנע הראשון דמטה,
 ואחרי הדמטה רעש, קול רעש גדול,
 קול חרדה, חרדת הלבבות, שכמות
 לא נדיתה עוד - ואחרי הרעש טוב
 קול דמטה, קול דמטה דקה: יהודי
 עומד בין אחיו, פתנה את רב
 צרותיו ומבאוביו, שהם גם צרות
 אחיו, ומבקש צרי למכתו, סכת עמו.
 דהיה נבר גם קצת מעין זה
 באספה הגדולה שבלונדון, אספה
 שנאספה אחרי שנות-מלחמה כאלה
 ואחרי שנים כשנות הרעש והרף?

הממשיכים את השלשלת הזוהבי, אותה השלשלת-ארכת האברים ה"שלימים" של דוויק, ודי"ל, יש לישב ברחק - וכדומה... מה- לא יוכלו האנשים הללו להעלות בפלפולם? הגה, למשל, באספה השתיים-עשרה של פועלי ציון בכנסיות-הברית וקנדה שנתאספה בפיטסבורג, העלו אחדים מראשי המדברים בן פועלי ציון, כי אפשריות הישוב הקרקעי בארץ-ישראל הן גדולות עדי-אין שעה, ומכל-שכן שגדולות האפשריות של התעסיה, בעקר אם לא יתנג גם כאן דריסת הרגל לבעלי רכוש. פה אפשר לבנות לכתחלה מסגה ועד המפחות את מדינת העתיד, הן כבר יש הצעה טובה, להושיב במשך זמן קצר בארץ-ישראל על יסוד נכון ונאמן של המצאה, שהמציא אינג'ינר יהודי, מאת אלף פועלים. הידעו אנשים כאלה את המסבר הידעו את המסבר של רעיון של רעיון הדורש התנשמת - גשם ולא רוח, - התנשמות בחיים, המרבי, נוטים ודרכים ושכילים וחשבונות ואינם נוחים כלל לקבל צורה ומראה?

* * *

פועלי ציון באמריקה הם מן המתונים ביותר בין חבריהם, חברי הברית העולמית של פועלי ציון, ומן המעשיים ביותר, ואם הם הולכים לפעמים ברגל ישרה למעלה וראש למטה - מה יעשו האחרים? הגה התועדו זה עתה, פועלי-ציון לעידה עולמית ביננה, התועדו וישבו או עמדו והתפלפלו ימים ולילות - הכל כנהוג בוועדות עולמיות, גם של מי שאינם, פועלי-ציון, ואמילו בוועדות עולמיות של בעלי-בתים

שלא זה בלכד שאין להרחיב ולהוסיף בעת על עבודת הישוב בארץ, כי אם שצריך להפעים אותה ולהפחיתה (מדברי אוסישקין בועד הזמני של בני ארץ-ישראל, ביום י' אלול שנה זו). אחינו האמריקנים, שהדולר שלהם הנה עתה את כל המטבעות, הם אשר נצחו את כל אנשי הועידה, והם הולמים עתה חלומות אמריקניים גדולים, חלומות על-דבר מעשים גדולים, ואסור להפריעם לעת-עתה מחלומותיהם בקמנות. בין כה וכה נמצא הישוב העברי הקטן בארץ, הקטן בודאי הרבה והרבה מכפי שאפשר לו להיות, במצב קשה עדי-מאד, כל הידיעות, המגיעות וכאות אליו בעת מן הארץ, מעידות, כי ענני האנה גדולה הולכים ומכסים את פני הישוב העברי וסכנת משבר קרובה.

* * *

אולם ליהודים אין משבר, (כמובן זה אין סכנת משבר גם בארץ-ישראל, כשנגלה דבר המסבר בישיבה של הוועד הזמני ליהודי ארץ-ישראל, דברו שם בני-אדם על כל מה שדברו באיכת המזרחי דבר, כמובן, על בשר כשר ומטבחים בשרים; באיכת מפלגות אחרות דברו גם הם על מטבחים כשרים שלהם. כל בעל-חוב מצא כאן מקום לגבות את חובו מאחרים, אבל אף אחד פחם לא הודה, שהוא בעצמו חיב בדבר ושהוא חיב לשאת בעל ולדאג, שלא יבוא לידי משבר.) ואם פחם יהודים אסור, ביהודים בעלי תיאוריה, לשדנים מבהקים, על אחת כמה וכמה, הן אלה הם יורשי המסורה האמתיים, דורשי אותיות ותנים, מאמינים בני מאמינים,

מנקי בתי-מחראות ומנקי רחובות, עובדי עבודת פרך בחצר ובלבנים תחת שבט נוגש, כי נחרבו כל הקהלות וכל חיי הצבור היהודי, כי היהודים נסחים ממקומם והם מעברים ממקום למקום כבעלי-חיים בארצות שאינן עוד סוציאליסטיות וכו' וכו' - ומכאן, אמרו הקומוניסטים שבין פועלי-ציון ההם, מכאן ראייה לפועלי ציון - לפועלי ציון אלה שמודים ברעיון המועצות ומסתתפים עמהן ואחריות מעשיהן עליהם. כרפואה לכל המכות, שהכו היהודים במדינה של הסוציאליסטים הקצוני, יש, כמובן, ליסד, מדינת היהודים, אולם חלילה לנו גם פה לשתף בזה את הבורגנים היהודים. כאן עלינו להרג ולבלתי לעבור. יבטלו אסף וגם אלפי אלפים שלמקהים ולא תבטל הס' ושלוש אות אחת מן התורה...

* * *

העלי לדבר עוד על ועידת העזרה היהודית בקרלסברג והיא ועידת צדקה יהודית - אמנם ועידת של צדקה גדולה - ובדאי שהיתה מצלחה מיתר הועידות. כאן - במקום שמגיע לצדקה - יש ליהודים דוקא מסורה שלמה ויפה. או האבוא עוד להרצות על הועידה העולמית של אנגרת ישראל בפרשבורג - וגם לה, לאנדרה ז', מסורה שלמה וידועה: כפה על הראש, ידים כשרות ונקיות ופוליטיקה קצת דאי כשרה ולא-נקיה... והן מלבד אלה היו בדאי עוד אספות יהודיות, ועידות עולמיות, גדולות וקטנות. אבל האם באמת כרוכל אסף ואמנה? מבקר

חשובים. מובן, שקצת יותר חדוד הסות, קצת יותר הגומה, הפלגה, קצת יותר פרוה, מלין לצד עילארה, אבל אין בכך כלום. גם אחרים כבר למדו לעשות כמעשיהם. ואם תמצא לומר הקרע הירוע? - אין דבר, אנשי פלפול וסברה כבעלי הפלגות שלנו יודעים פרק בהלכה: שנים שאוחזים במלית, זה מושך לימין וזה מושך לשמאל, זה אומר בלה שלי וזה אומר בלה שלי - הם מושכים ומושכים עד שמגיעים לידי-כך להורות הלכה כסומכוס: יחלוקי. ובאמת הלא, אין כל חדש תחת שמש. הן נקרע לפני זמן דאי כביר גם ה, בונדי, ולאמתו של דבר - כל מפלגותינו הן רק קרעים על-גבי קרעים; כל מפלגה יש בה מפלגות, וכל מפלגה יש בה שוב מפלגות וכו', עד אין-סוף של הפלגות והמפלגות. בזה אין, פועלי ציון יוצאים מן הכלל ואינם נבדלים בזה כל-עקר מכלל ישראל. ואם הוצאתים כאן מן הכלל, הוא רק יען כי יודעים הם לפעמים להכניס בכלל אחד מה שלא ידע כל ילוד אשר, יודעים הם לחבר מרח ומערב חבור יפה ולקשר יום ולילה בפלפול דאורייתא, הנה באו ועידת וינה אחרים ממנהיגי, פועלי-ציון ברוסיה של המועצות והם מספרים לנו דברים על-אודות חיי היהודים שם - גם הפועלים היהודים במסמע, - שאין שלנו לא שמעה אורחם עדיכה. הם ספרו, כי הפועלים היהודים בחסיה הסוציאליסטית הם מחסרי עבודה וסובלים רעב ומחסור, כי כלל ישראל שם הגיע למעלה

